

Den højtærede Konseilspræsident erklærede først — nu gaar jeg over til det saglige — at han ikke fandt Anledning til paa Henvendelsen fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) og den Statistiker, jeg forleden Dag omtalte, at overlade det af Orlogsværftskommissionen, kunde jeg vel kalde den, afgivne Materiale til Bedømmelse af Statistisk Bureau. Derimod havde Konseilspræsidenten ikke noget imod at henvise det samme Materiale til Undersøgelse af en Kombination af Orlogsværftskommissionen og en Udsending fra Statistisk Bureau. Det forekommer mig ikke at være saa heldig en Vej som den, baade det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds og jeg havde anbefalet. Men jeg takker den højtærede Minister, fordi han i det hele vil lade Materialet undersøge. For mit eget Vedkommende har jeg hverken i Fjor eller i Aar haft andet Ønske og har ej heller udtalt noget andet Ønske, end at det foreliggende Materiale maa blive underkastet en sagkyndig Bedømmelse, for at vi paa et sagkyndigt Grundlag kunne se, hvad Trang og Behov der er paa Orlogsværftet baade blandt faste og private Arbejdere.

Mindre imødekommende stillede Konseilspræsidenten sig i sin Egenskab af Krigsminister overfor, hvad jeg havde sagt om Underofficererne, idet han navnlig bestemt erklærede, at han vilde ikke anerkende den Landsorganisation, jeg havde fundet det betimeligt og nyttigt at faa anerkendt. Derved er der vel saa ikke noget at gøre i Øjeblikket. Men saa vil jeg gerne — med Henvisning til, at i Hærløvens § 234 er fastsat, at der inden Udgangen af Aaret 1914 skal forelægges Rigsdagen Forslag til Lov om Uddannelse af samtlige Hærens Befalingsmænd — gøre den Henstilling, at Konseilspræsidenten i Kontinuation af, hvad han selv har meddelt mig, at han har foretaget — jeg vidste det ikke —, nemlig at Underofficererne tages med paa Raad med Hensyn til de Kursus, der allerede ere oprettede, giver Underofficererne Lejlighed til at udtale sig ogsaa om den endelige Ordning af Underofficersskolens Forhold. Jeg skal her indskyde, at det Kursus, som Forsvarsministeren omtalte, ikke er oprettet efter Underofficerernes Ønske. Det er ikke det, de have ønsket, det er ikke det, de have bedt om. Den Bevilling, der findes paa Finansloven under Krigsministeriets Budget til et Kursus, er ikke fremkommen efter Anmodning eller Ønske fra Underofficererne. Det, de ønske, er en Underofficersskole. Og min Henstilling er altsaa, at denne Sag, forinden

den kommer her til Rigsdagen, lægges i Hænderne paa en Kommission, i hvilken Underofficererne have Sæde ved Repræsentanter, som de selv faa Lov til at udpege. Det sidste er for mig en meget væsentlig Ting. Jeg skal nemlig sige til den højtærede Forsvarsminister, at det, jeg sagde forleden Aften om Underofficerernes Opfattelse af de højere Officerers manglende Sympati for, at Underofficerernes sociale Niveau hæves, har jeg i de Dage, der ere gaaede, siden jeg talte, faaet yderligere bekræftet. Den Opfattelse hersker blandt Underofficererne. At Forsvarsministeren ikke blandt de Officerer, der omgive ham, har hørt saadanne uvillige Udtalelser, tør jeg ikke benægte. Men jeg er bemyndiget til at sige, at en tidligere Forsvarsminister har hørt om dette Forhold. En af mine Kolleger har fortalt mig, at han i en Samtale, der hverken var tilfældig eller kort, men indgaaende og lang, med en af de tidligere Forsvarsministre varsomt og noget tøvede havde ment sig berettiget til at henpege paa den Mulighed, at de højere Officerer, navnlig Forvaltningsofficerer, ikke med særlig Sympati se paa, at Underofficerernes sociale Niveau højnes. Den paagældende Forsvarsminister svarede med en stor Gestus: Det behøver De saamænd ikke at tale saa forbeholdent om, for det hører jeg hver Dag heroppe, og saa gjorde han en rund Bevægelse, som betegnede de ham omgivende Officerer i den røde Bygning.

Men der er mere, som jeg skal tillade mig at gøre den højtærede Forsvarsminister opmærksom paa. Der er en Betænkning angaaende Underofficerernes Centralskole. Den findes i Rigsdagstidendens overordentlige Samling 1909, Tillæg B. Sp. 107—14. Denne Betænkning, der er afgiven af Krigsministeriets Embedsmænd, højere Officerer, fremsætter for det første, hvor meget det vilde koste, og fremhæver forskellige Mangler ved en saadan Centralskole, som Underofficererne ønskede, og som var paa Tale, og saa afslutter den med følgende Ord — der tales om, hvad der vil ske, hvis disse Embedsmænds Raad ikke følges, altsaa, hvis Centralskolen virkelig bliver oprettet, saaledes som Underofficererne ønske —: „Sker dette ikke?” — altsaa, hvis de højere Officerers Raad ikke bliver fulgt — „risikerer man i Stedet for praktiske Folk, som brugbare Underofficerer maa være, at faa Folk, der ikke passe til deres Arbejde, og som hverken have Lyst til eller Interesse for en Troslærers Detailarbejde”. Det er en ganske typisk højere Officersopfattelse af, hvad Under-